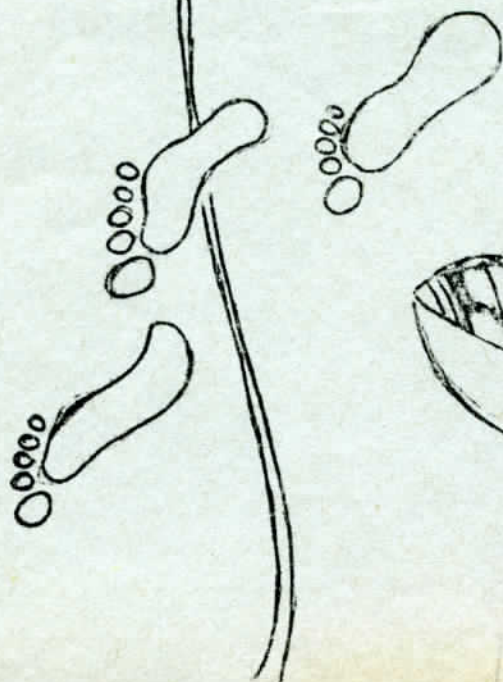
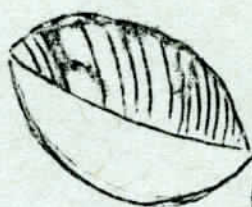
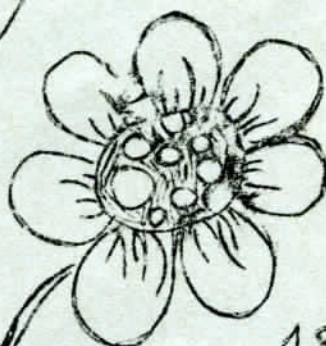
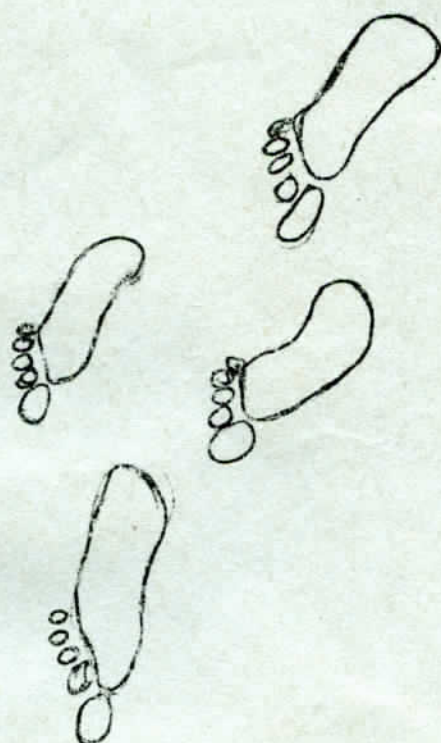
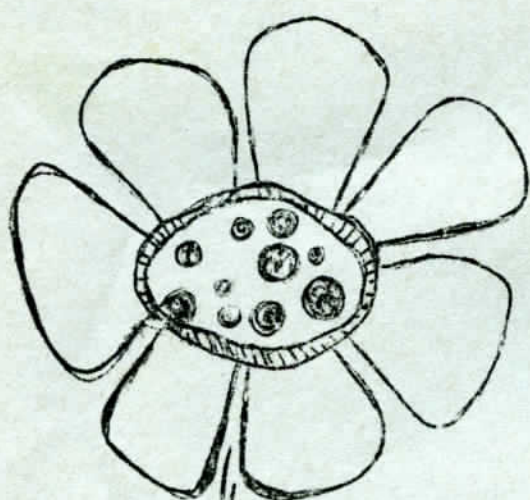
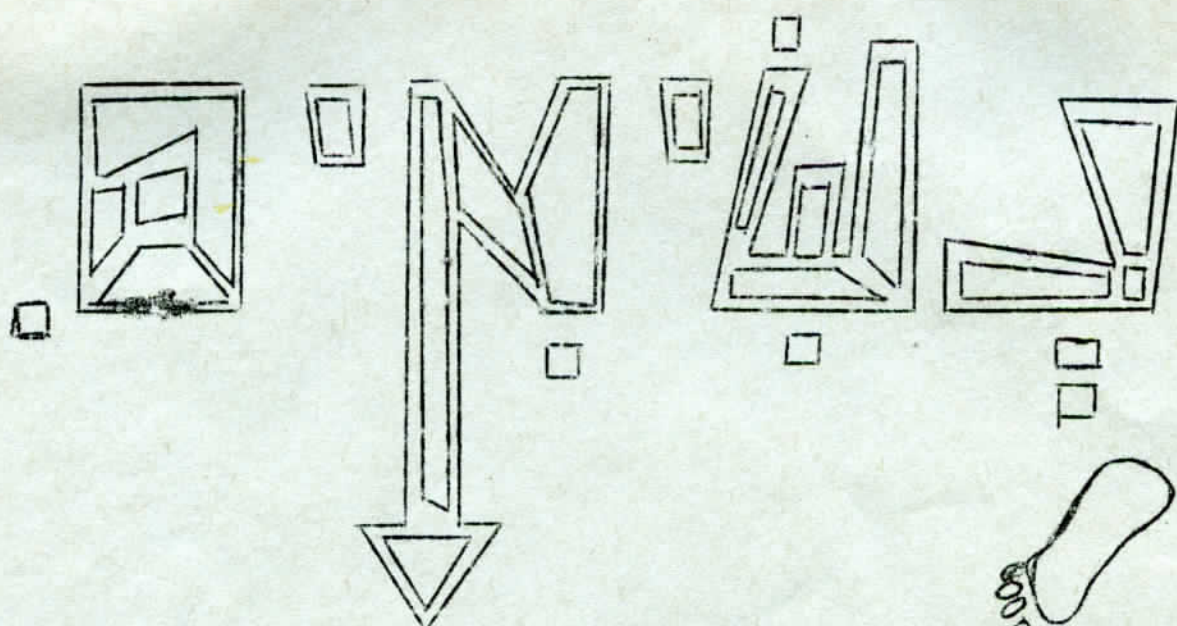

עלון מס' 18
 חקרת-האלזים
 כפר-הנשיא
 2-4973

בימים אלה מסתעף סיועה (?) לא התאחדו האזרחים והקלה ביטחונם. ידעו אלה ימים בהם תתעורר
או יקום, הסטטיסטיקאים ילכו לספור את הקרנולות, וההיסטוריונים ילכו לסכם את אחת
המלחמות הגדולות ביותר בהיסטוריה.

ובימים אלה - בחוריו אני אהבתי לעין. יתכן שתאמר שהדבר גרוע - ואולי יבוא
אדם, ויך בראש זאב, התחילת ההתקלות הקטנה צה ואף האזרחים הפחדו רציניים, ואולי
יחזרו ויבטחו למצבם לא כפי-הנשוא והנשואים הצעירים יותר.

לסבים - ויין ותרבות אדם "כחף טוב מאד" על רגליהם ואלהם!! השלל ממש
צבא, ומקלות ארוגים בדרך זו

לכם, אהבתי.

הנה פה -

קלמי? אכן? איפה?

ואלה הן השאלות שאינן כה
אדם זה תואר זמן, תואר מקום או משהו אחר.
אם לא משהו כזה בסיק.

לכבוד פניה וקראו תשום

אך אין צינור אפיק אלה לא משהו
ואני כואב התקדמה
ואת כל הדבורה.

חורק סבי קול

וזה! כפי דברו אהבתי

למקדמים במידה רבה

והלין כפי התקדמה

אם רוצה לימים השלשון?

לכבוד פניה קראו או אלה אילן?

עוד אירקום וחמש בקר לעד

וזה, כלם מקדים מתחילה שרבו

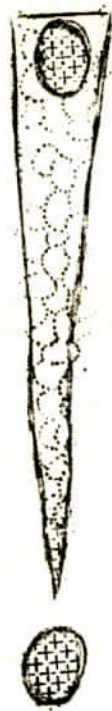
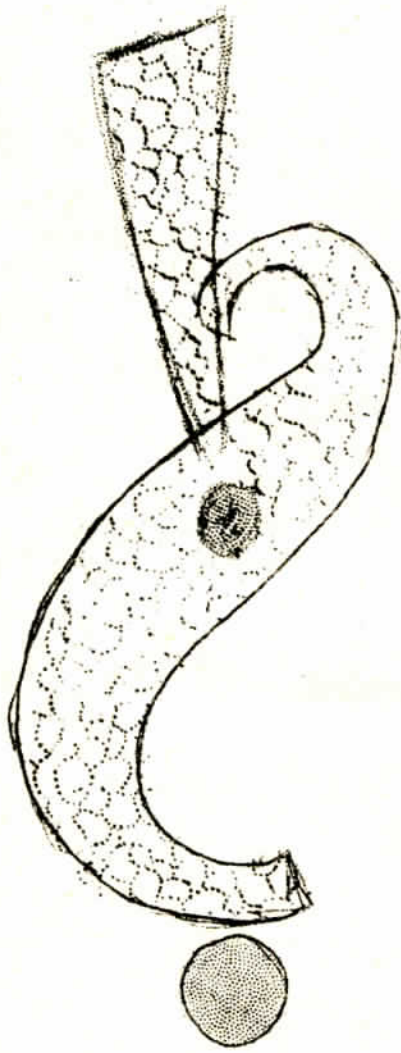
אדם ואהבתי חיל מהר

כי אשליה הבא עוד נאמר

וקר נשוא הצלצול הקטן

אם כל תלמיד מחדש ומחדש.

הנה פה -

"בזעה אפיך תאכל לחם עד שובך אל האדמה כי ממנה לקחת כי עפר אתה ואלעפר תשוב".
ויהי ערב ואבוא אל סידור העבודה ואראה כי לא טובה העבודה וכי כפקק אנוכי שוב, ויחר אפי מאוד ואצעק אל סדרן העבודה. ויתמה האיש מאוד, וכי רע עשה? ובשנית שלחני מעל פניו. ויהי שם קהל רב וליחשו הכל כי קצפה הנערה.

ואפנה למספלת (אשר מימים ימימה פנתה אליו ותאמר לו (לסדרן) כי אל לו לשכוח כי הנערים לומדים וכי בערב יום השלישי יש תמונות ואם יאכילו הנערים את הקהל בערב יום השלישי ינומו רק בנשף הלילה ואבוי ללומדים בבוקר יום הרביעי). והאמור: אפנה לזקנים ואעלה את הבעיה לפניהם. ויחליטו הזקנים כי יום העבודה חשוב הוא וכי יש לעזור לנערים לחפש עבודה אשר תשמש אותם כשהיו בני שנה אחת ועשרים שנה. ובזאת שלחו את הבעיה מעל פניהם.

ואראה כי טובה הכוונה, ואשתוק. והנה, ואראה בזוית עיני כי יש בקרב החברים אשר מזלזלים בעבודה ונסים ממנה. וירחח דמי בקרבי, ואשים "פלכטר" על פי. ואשאל את האלוהים: האין זאת כי הסלת על הזקנים לשמש דוגמה לנערים? ואשמע בת קול בלילה: "נקבע גורלך, גורל הפקק הנווד!!!"

מקרא:

רמה שין.

זקנים - חברים, משק, ועדה.

ויחר אפי - כעסתי.

תמונות - סרט.

נשף - חצות.

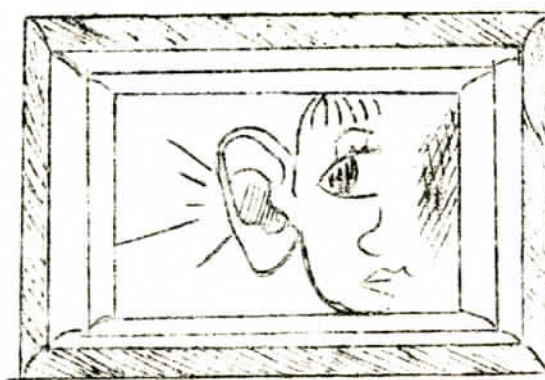
ועדת התרבות.

ובכן, הגעתי כבר לחדר ובלבי החלטה נחושה: הוסה, את עושה הערב את כל שעורי הבית ואז יוצאת החוצה. הופ, והגענו. בדרך, כמעט מרוב החלטות אני נופלת, אבל הגרוע מכל עוד מצפה לי. אי...אי...אי... נעירות מוזרות שאין להן הרבה משמעות ומהות מגיעות לאזני. מה זה? חוות החיות? לאן הגענו? אני צובטת את עצמי כדי להווכח שאכן לחדר שלי הגעתי. מילא, אני נכנסת פנימה. מהר מהר. לפני שאתחיל אני מוציאה חפר מחברת ועט, ו... רוצה להתחיל, אלא שהנעיקות האלה, אינני יכולה להגדיר של מי הן בדיוק, נשמעות עוז פעם, בליווי צעקות מחרידות מפיו של ציון: "אמיר! תהיה מציאותי!". המוח שלי מתחיל לפעול במזירות ואני מבינה שהתכנסה וועדת התרבות באחד החדרים. נו... אני כבר על סף היאוש. בין צריחות וצחוק של מרים ויפה, וצעקות של ציון על אמיר ואמיר על ציון ובדיחותיו של אורן, אני מנסה להכניס משהו לראש. ובבהלה אני רואה שאני כבר יושבת 4 דקות ועדיין לא נכתבה מלה אחת על הגייר וכל כולי מרוכזת בנעשה בחזר הסמוך.

אחרי כמה רגעים אני מסיקה ששעורי בית אצטרך לדחות עד גמר הדיון הסוער של "חוות החיות".

ובינתיים אני מחליטה להתגנב אל החדר ולהקשיב מבחוץ אם באמת נאמר משהו תרבותי בין השאר. נו, חברה, לא כדאי לספר לכם - יעיב כהן היה אומר: "תצילינה שחי אזניכם". אני - איך לי מה להגיד. אבל מסתבר שבין כל הצריחות והצחוק והיחר - פועלת ועדת תרבות שהיא שלנו, וכל הכבוד לה. אז כל עוד שאתם שם בוועדה וממשיכים לצעוק ולפעול זה בסדר, אבל אולי במשק הלדים?

הדסה בן-נחן.

נפקחת עין ימין

נפקחת עין שמאל

טראח... נסגרו שוב.

מאמץ עליון והן נשארות פתוחות.

רגל ימין נכנסה למכנס.

השמאלי זה הימני?

השיניים מביקות בלכנך...

לאחר התחצות

פתאום זעקות קרב מבחוץ

וגט אני שם.

משהו לבן וקר

לא מזכר

מזדהל דוך הבגרים

ואני עומדת, קרני למעלה

פי פעור בחדמה

ושפתי מגמגמות... שש...לל...ג.

וכל הילדים אחרי הוויזמה

ש - ל - ג.

בבית הספר מספחים חוריות

עשיתי ברבות משל

בקושי הצלחתי לפתוח את הדלת

זה הגיע לבוכה הגב - ???

ואני עומדת, ואני לאלוהים

המסדרים זורקים בעד

ופי בולע בצמא

מהלבן הלבן הזה

שישאר לזכר עולמים,

ובני אלה מסביבי?

יצורים לבנים עומדים

וקולותיהם מגיעים לאזני

הם עומדים ושערהיהם מתכנסות בלונץ

ובגדיהם ומנעליהם

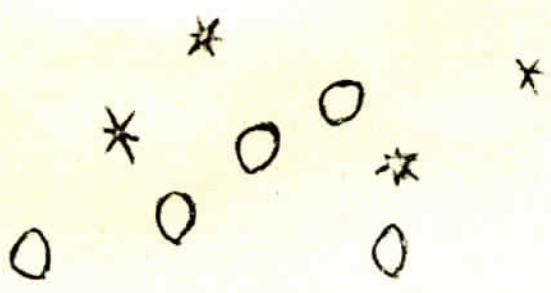
ואני עודני עומדת וחווה.

קול המורה מגיע לאזני מבעד לדוק העופל.

מה הוא רוצה?

(סוף הקטע הבא)

והוא ממייך - לבן וצח, רך ועדין
פתיחים פתיחים
מחנת חג המולד מסבא אלוהים.
הפעם הראשונה בחיים.

ענת ירון.

off Broadway סו 1601

ישו!! כוכב עליון!! הצילני! השטן ואשת האכזר התנכלו אלי, והן ידוע, שפרפרים הם חפשיים, ואני, שאני לא מכיר, חייבה לחיות על חוקולד, מנסה ומסטיק.

הרוטטילדים אמנם באו לעזרתי, אך בינתיים הצוענים של יפו חטפו את הטוב הרע והנערה ועם הכנסת כלה למלכת האמבטיה בפונדק הרוחות. לצלילי הקנטטה ליווארמה, שאותה נגן הכנר על הגב, ראחו קסיוס קליי וחלפון את אמי הגנראלית, הוריקו לה את כל השיער, ולא הותרו ולא קרחה.

עוצה לי, גוצה לי, ישו יקר, מה לעשות? קפוץ נא לדרדת הרווקים, במקום שם מנסה הזוג המוזר את שרידי חתונת הדמים.

אם לא אהיה שם, אהיה בבוטיק השקרים, אך כחכבנס, אל תקרא לי חחור כמנהגך. ידוע לך החטא וענשו, וידוע לי מה שחברים מספרים על ישו...

שלך, בנסיקת ג'אמבו,

האידיויסית.

למה דפקתנו?

שעת האפס פחות ילושים דקות.

לאט לאט מתקבצים כוחותינו בבסיס. לוגמים כוס תה אחרונה. העצבנות נכרת. הקור קוטל את קרבנותיו הנושרים מהמערכה עוד בטרם החלה.

שעת האפס פחות עשר דקות.

הצופה מודיע למטרת הפעולה מתקרבת. רוחותינו מסתדרים בטור חזיתי. בדיקה אחרונה של הנשק, החגור והקסדה. לובשיר אפודות מגן בלתי חדירות.

שעת האפס פחות דקה וחצי.

מרחוק נשמע רעש. זוהי המטרה: האוטובוס הגיע!

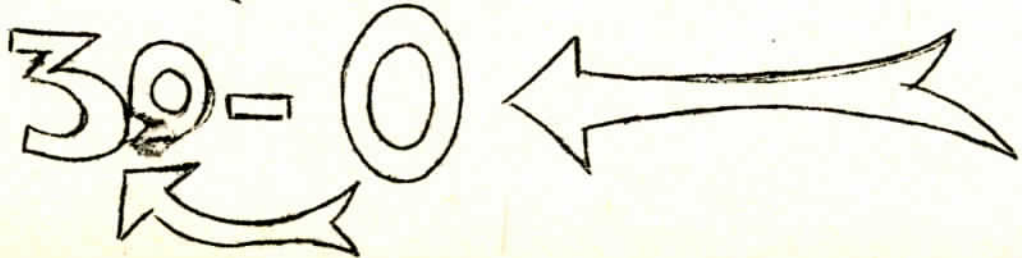
נשמעת הפקודה "אחרי!" וכוחותינו פורצים לעבר היעד המבוצר והמוגן היטב. האויב רואה את הכוחות הערוכים למולו, מנסה לסגת חוץ חמרון קליל... אך הוא אחר את המועד. כוחותינו מקיפים ומכתרים אותו.

ראשונים נופלים הצעירים, אך הלוחמים האמיצים ולמודי הנסיון מדלגים מעל לגופות החללים.

בצווחות קרב הם מגיעים למטרה וכובשים אותה במהירות. מתישבים ומחליפים חוויות ומחכים לאלה שבוששו להגיע. כיאות לכל מערכה צבאים נשארים המפקדים ברקע, ורק עם סיום המשימה הם עולים אל היעד,

ובהדרת כבוד, ההולמת את מעמדם הרם - מתישבים במקומם לקל חשוואות הטיירוניה.

(109 מ'א' (הבא))

בצעדים כוללים עולים הפאזיסים וההרורים, ונעמדים. להם אין מקום לשבת. האויב הסבוי מתנע

את המנוע ואנו בדרך.

הבסיס נותר מיותר ומרוקן. דובר צה"ל מודיע - כבשנו את היעד, לכוחותינו אין נפגעים, וכולם

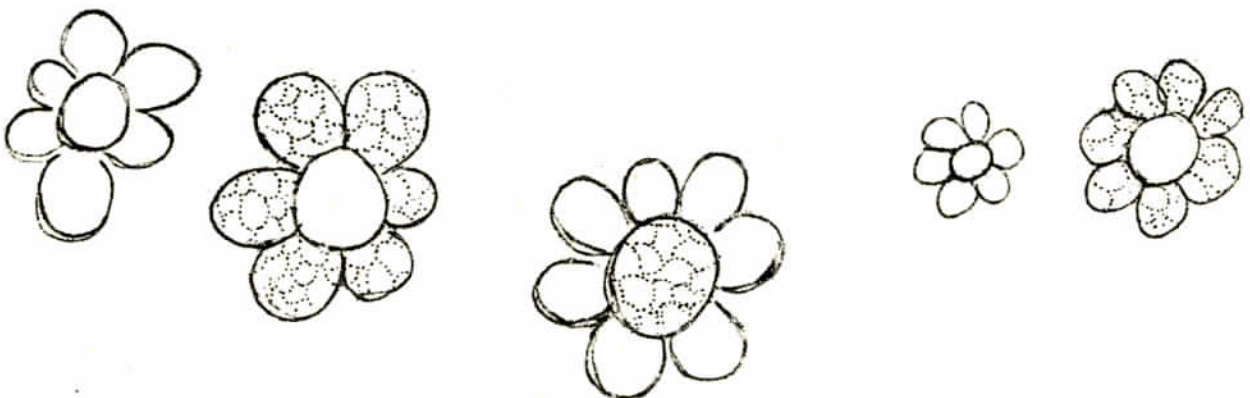
הגיעו לבית הספר בשלום.

צל"שניקית.

ז זה מרגיז אותי

1. זה מרגיז אותי - לחזור מבית הספר רעבה, ולראות שליו נשארה מנה - כי פשוט לא היה מספיק. זה מרגיז אותי!
 2. זה מרגיז אותי. שאני צריכה לטייל הצי שעה בכל המשק עד שאני מוצאת מפתח לסלפון, וגם אז אומרים לי - "בעצם, אסור לך עשין לצלצל!" (ללא מבוגר) וזה מרגיז אותי.
 3. זה מרגיז אותי - לשבת בסרט מאחור - וכל שחי זקוקה לשמוע את הדלת נפתחת: ולראות מישהו אחר עובב לפני ולשמוע את הרעש שבחוץ! זה מרגיז אותי.
 4. זה מרגיז אותי - לראות אנשים במשק שלא עובדים את יומם המלא (בלי סבות בריאותיות), האלה שיודעיר לנצל את זכויותיהם ולהסחדר, ומצד שני יש את אלה שעובדים יותר מבזמן ההכרחי! זה מרגיז אותי!
 5. זה מרגיז אותי - שאני צריכה לעמוד באוטובוס לבית הספר כל הדרך - ואז בדרך חזרה אני מוצאת ששוב פעם אין לי מקום לשבת! זה מרגיז אותי!
 6. זה מרגיז אותי - בארוחת ערב לראות ילדים קטנים מתרוצצים בחדר האוכל. זה מרגיז אותי!
 7. זה מרגיז אותי - לשבת בסרט וכל כמה זמן הסרט נפסק בגלל איזהשהוא קלקול במכונה או בסרט הגרוע. זה מרגיז אותי!
 8. זה מרגיז אותי - שבערבי שני הטלויזיה מודלקת - ושיש אנשים שרק רואים כל ערב טלויזיה כאילו שאין משהו אחר לעשות בערבי! זה מרגיז אותי!
 9. זה מרגיז אותי - לדעת שאני לא היחידה (מבין הילדים) שיש לה חולצה כחולה, שיש לעוד 20-30 חבר'ה אחרים את אותה דוגמא. זה מרגיז אותי!
- אני מביאה כאן כל מיני חלונות שלי על מה שהולך במשק - אני יכולה להוסיף עוד הרבה, מאידך להביא את הדברים הטובים במשק - אבל אני מביאה את הדברים ה"גרועים" כי אלה הדברים שמפריעים לי בחיי היום-יום. אני, אפילו אם הייתי רוצה, לא הייתי יכולה לשנות את הדברים - כי ככה הם. אפשר להגיד: אם כל-כך גרוע לך כאן - את יכולה לעזוב. אבל אני לא יכולה סתם כך לעזוב - כאן נולדתי וכאן גרתי כל השנים - זה הבית שלי!

נאוה בן-חיים.

צמצומים צמצומים צמצומים!

אך מוז בקשר לכך, שישנם מספר נקודות שאפשר בהחלט לצמצם ורבים האנשים שערים לבעיה הזו, אך אין מי שמחליט על כך?

מדי פעם מופיעות מוזיעות בנוסח:

"מכתב לח"א עולה 18 אג"

"שיחת טלפון לח"א עולה ל"י לדקה" וכו'.

אך בשביל מה המודעות האלה? האם הן משפיעות על מישהו? האם יש בכלל מי שבודק שתהיה איזו הגבלה מסוימת בשיחות הטלפון?

אך, בעצם, מה אני בכלל מתאוננת? הרי ישנן כאלה שמנסים לעזור לי, שיהיה לי טוב וקל יותר להשיג מפתח לטלפון. הרי לא מזמן חלקו בכסף שלושה מפתחות טלפון, ועתה, יופי לי! בכל שכונה אוכל לקבל מפתח, ובכך אוכל למנוע ריצות מקצה אחד של המסך אל הקצה השני!

אני באמת מודה לכם, יפה כלכך מצדכם הרוצים אתם למנוע ממני ריצות מיותרות, חוץ מזה זה ממש נהדר, קודם כל אף אחד לא מחענין לאן אני מצלצלת, ואם במקרה אחד מן האחראים יסאל אותי, מכיון שאני נמצאת לעתים קרובות אצלו, הרי שאפגוש לאחראי השני. מה אכפת לי? מישהו יודע על כך? נכון, זה עולה הרבה כסף, אבל אני לא משלמת. זה המסך. אז לא נורא.

ואת מי זה בכלל מענין שאני מצלצלת לחברה שלי שמחזר ארצה אותה בבית"ס? אבל מה יהי, שיחנו לה לרכל קצת. בין כה וכה מורידים מפה 5 ל"י ומסמס 5 ל"י אז למה להגביל בשיחות טלפון? מה, לך נעים להגיד לאנשים שאסור להט? נכון, גם הם חיים במסך סלן, אהן, ויש להט את אוהן הבעיות, אבל מה? לא נעים. לא נעים לסרב.

אז באמת מודה רבה לכם.

אורית כהן.

× × × × × ×

לא על הירח.....

* "הופ, עוברים דירה!"
בחהליכים מזורזים עברה קבוצת סנונית אל הבנינים שלשעבר השתייכו לכיתת "עשור".

* "מועדון פתוח" נערך כמעט בכל מוצאי שבת - ביזמת ועדת התרבות. כמו כן נערכו שתי קבלות שבת נחמדות. כך חרבה!

* בני י"א השתתפו בכנס בגבעת חיים בנושא "תנועות מהפכניות".

* בני י"ב נסעו לכנס בנושא "בעיות עבודה של הערבים בישראל".

* בני (ובנות) י"ב לקחו חלק בטיול אפניים מביית-שאן עד למצדה.

(אך זה כבר שייך להסטוריה וכתוב בספר דברי הימים לטיולי החטיבה).

אז ככה זה מתחיל - יום אחד, כך סחם, קובע אותי הסדרן לעבוד בבשול. למחרת, ב-6.00 בבוקר - עיני מעפעפות ואדומות, שער ראשי פרוץ, למחני סינר אומר כבוד - ואני כולי מוכנה לבשל לאפות ולרקוח.

הנסיון הראשון: נפל. שרפתי ה-50 טואסטים בתנור חם יותר על המדה. אחרי כמה זמן מחמז-גים אותם נסיונות הנפל בכמה נסיונות מוצלחים - "במקום" טעים, מרק, שמראהו כה רע, עד של-טעום אפילו לא רצו, וכך ניצל מבקורת קטלנית.

כעבור שבועיים, מצטרפת אלי ענת ה"ירוקה" למטבח. אנו עובדות ושיר על שפתוחינו. קול צהלה ורינה מהדהד בין הסירים והקלחות, וכל עובדי המטבח מהנהנים בראשם לאות ספוק. והנה דוגמא לאחת השיחות הקולחות:

"תגידי"

"לא"

"תגידי!"

"לא!"

"אבל תגידי..."

"לא!"

(שרה מתערבת) "מה זה?"

(מתעלמות ממנה לחלוטין) "לא!"

"תגידי!"

"לא!"

(שלושה מגשי כרוב מאוחר יותר.....)

"תגידי..."

"לא!"

אך לא הכל שחור...

ישנן כמה עבודות, כבדן פלוס ראשי הדגים והוצאת המון בלונים שטפי דם, שלא לדבר על קצוץ כסרוזיליה עיר דק, הגורמות להולנו הנאה. אה, כיצד אפשר לשכוח את ה"שויץ" של שעה 11.00? עוימות עוימות בגובהו של חיוניט מחכים לנקוי. אחת מריט אחד, והנה מציץ משם ראש שחור - ראשה של ענת - מיוגז ומתנשם, ופולט מפיו... קצף של סבון.

אגב, במטבח, בין הסירים הגדולים וליד הקונוקסומאט, אני מרגישה כלורדים בסירה. כל העולם קעמד לפקודת 11.00. פה אנו אומרות לעובדי חדר האוכל ה"אביזיט" לשוב מאוחר יותר בשביל לקחת את המנה, ושם פוקדות על בחורה - "צמיתה" - שטופת זמעות, מעזרת בשול, לקצץ עוד קערה מלאה בצל. היא מביאה לנו בבכי את הקערה הקודמת, וחורן שאנו מעבירות את הבצל למחבת, הנה... הנה... טפה-טפה כופלות הדמעות מהעיניים. אתם רואים? גם לורדים בוכים לפעמים.

ליאורה אדלשטיין.

יעל! את צוגעט אפא...

פערט
מרה
אביש
מיכע
אגער
עלעוור
אויס
דעיה
סול
שרה
זעיר
צביה
אברהם

נאן הער שטענדיג דער פון הערציק (אויס), אפא מע וואו שווא
הכחלה? אסער סעקונדע אהרם, אסער הייזן איז וואו לעבן 4 סעקונדע-
מדינים, הערציקים זענען הער הערער וואו הייזן אסער חתון דוד וילא
לעבן כח סעקונדע וואו וילא וילא כח הער.
אם וואו לא נקודים הערציק וילא לא כח? הערן לעבן הערער
האנדלעך? אם וואו וילא לעבן הערציק לא כח "צאנז", כח לעבן וילא
אוי הערער קלעבן לעבן? הער לעבן וילא אהרם לעבן?
וואו לא כח וילא לעבן הערער וילא כח הער לעבן לעבן
פאל הער כח לעבן וילא הערציק!
הערער לעבן הערער לעבן וילא!

אוי וואו (מדיני כח הער)
אוי לא וילא

